

Néhány lépés az udvar kövein

1
az udvar kövein
jární tanulok
felettem el-elbillennek
a magas egek
néhány felhő
tétován felém indul
és lassan elérkezik
a diófák zöld lombozatáig
nem sokkal később
az óriás-hársfa
belső csendjét és illatát
lebbenti fel
akármelyik
délután peremén
ilyenkor két lépés között
megremeg
a l á t h a t ó v é g t e l e n
és hiába igyekszem
megkapaszkodni benne
már csupán
térdem koppanását hallhatom
tovaröppen láthatatlanul
így növelve
a kudarcok sorát
bár jární még mindig tudok
és közben évszázadok
fordulnak ki a mélyből
kutat források tocsogók
megkövült titkai
amelyek itt maradnak
megőrizni egy szikár mozdulatot
magukba rejteni

a létezés titkait
talán egy lépést
a l e g u t o l s ó t
amelyben véget ér
az emberiség
utolsó százada

2

ha így alkonyat-tájt
nincs már aki
visszaköszönjön
a csend
szakadécai felett
az üresség korma
és hullámverése hömpölyög
sötéten némán
az elfáradt értelem
olvashatatlan üzeneteivel
rakottan
meghalt kövek
nem gondolatok szállnak
és tudván tudom
hogy laktak erre
madarak is
gólyák és rigók
magasban suhanó
seregély-rajok
és fecskék
ragyogó
sötét égi villanások
két szívdobbanás között
így hát tudod
és érzed te is
hogy már i n d u l n i kéne
mert ideje érkezett
a beteljesülésnek

3

és itt vannak még
sokszoros magányba
rakottan
kihantolatlan
történelmükkel
világot-járt nagyapáink
lángzivatarokkal
csontokba-zárt
eposzok
alvó anapesztusaival
színaranyba öntve
várják a feltámadást
és az ö r ö k - m o s t
sugaras jelével tündökölnék
felettük a néma őrző
márvány-oszlopok

4

ahol együtt
a kérdező
és a megkérdezett
ott a legméltóbb válasz
a h a l l g a t á s
csendből átlépni
egy másik csendbe
ahogy a falevél
perdül őszi időben
a felragyogó
deres gyepre
haladnék tovább
kőről kőre lépve
s mintha otthon lennék
a nem-létezőben
menni s megállni
hová térjek vissza
megóvni valamit
ami fénylő s tiszta
kéretlenül adni
másként
hogyan is lehetne

élni
s megpihenni
mindörökre benne

5

a hajnal szívverését
ezüst köd takarja
néma lázadását
minden ébredésnek
hogy voltam s lettem
vagy csak megmaradtam
részként az egészben
újra és újra
némán vagy kimondva
tékozló mindenség
részévé bomolva
így – így talán
merthogy minden bizonytalan
eső vagy jégverés ott kint
s talán itt bévül
amikor leomlik
a láthatár szememben
s a napkorong feketére vált

6

a síkság méreteiről
még nem adtam számot
hiszen ez teljesen
másféle valóság
ott az erdők
hajlata felett
megszűnik
a csillaghullás
s egyetlen fény-csík se jelzi
a történelem valós útjait
pedig érzékelhetők
itt már a magasságok is
bár igazi nagyságukról
mind ez idáig
nincs semmi-semmi tudásunk

s azt a virág-áradatot
se ismerjük
amely a felkelő
hold-karéj mögül
idáig sodorja
a mindenség illatát
és találkozni kéne
a valóság új é n e k é v e l
akárha himnusz lenne
csendjével is jelenvaló
amelyben nem h i n n i kell
de tudni l é n y e g é t

